

Miquel Aguirre

[crònica de la presentació del llibre *Nens de llet*, que va tenir lloc dijous 10 de novembre del 2016 a la Llibreria 22 de Girona]

UNA PRESENTACIÓ QUE NO S'OBLIDA

No estem aquí per escriure llibres normals i tampoc ens podem permetre presentacions de llibres normals. Bardera, en Damià, va presentar el seu darrer *Nens de Llet* al temple de les presentacions gironines, la 22. I d'entrada va sorprendre amb un fet insòlit en el món de les presentacions: hi havia molta gent, i per més sorpresa, hi havia molta jovenalla entre el públic. Cap d'aquells joves, una altre fet sorprenent, va manipular artefactes de noves tecnologies mentre va durar l'acte. Al meu costat s'hi va asseure en Josep Pastells, l'escriptor, que aquell dia s'havia posat la granota de periodista cultural. També hi havia en Carles Ribas, l'altre escriptor, però aquest no duia la granota de crític cinematogràfic o amic de la Sala Truffaut. També hi havia en Francesc Ten que és el delegat de cultura a Girona però que vesteix i té un aire dels personatges de *Kaurimaski* en aquella deliciosa la vida de bohèmia. En Ribas també podria passar per aquells personatges. En Pastells, no gaire. Bé, anàvem per fer la crònica de l'acte tot i que no sabem ja on estem si és que mai hem estat a algun lloc. Va parlar l'editor d'en Damià que sembla un vell professor universitari que ha perdut, en algun moment de la jornada lectiva, l'aula on havia d'impartir una classe sobre Gramsci o una classe sobre Cortázar, o les dues coses alhora. L'editor d'en Bardera sembla un home raonablement interessat pels llibres i per la cultura cosa que no és pot dir de molts editors d'aquest món. Va parlar d'en Bardera amb aquell to de vell professor, amb un entusiasme, es podria dir que es tractava d'un entusiasme, matisat per una certa fatiga. En Bardera, segons sembla, vol prendre's un temps prudencial abans de tornar editar. És com el terrorista nihilista de les bombes rodones i amb metxa una mica superat per la

gran quantitat d'atemptats que porta a les espatlles. Sap molt bé, que l'organització i també els acòlits, el tornaran a cridar, però ara reposarà ni que sigui per provar noves bombes, per apuntar nous objectius, per seguir gent aprofitant-se de la foscor i el momentani anonimats. En Bardera interromp alguna vegada a l'editor, se'l veu un xic esverat, fatiga, parla de fatiga, però en els seus ulls de gat de camp s'hi veu alguna altra cosa, no sabem què, però no es tracta de fatiga. És estrany, tot plegat. Després parla un tècnic, un enginyer o una cosa per l'estil, sembla més aviat un guitarrista d'un grup d'aquells que fan fressa en els garatjos de sota les cases. L'home de ciències parla de llibres, també és molt estrany. Els homes de ciència interessats per les lletres deuen comptar-se amb els dits de la mà d'un fuster. Però en Bardera n'ha trobat un. I diu que està fatigat! Trobar un tipus de ciències que parli de lletres, amb gosadia, amb un cert desacomplexament, deu ser com trobar les restes d'un vaixell pirata al mig de l'oceà Atlàntic. El tipus de ciències parla també de filosofia i d'ètica i aquí ja començo a pensar amb la possibilitat que no es tracti de cap home de ciències sinó d'un altre nihilista disposat a devastar el teatre de l'òpera. Em fixo que en Pastells, que s'ha assegut al meu costat, porta una maleta amb rodes. I si fos també en Pastells part d'aquest engranatge de bombes contra tot? És molt estrany anar a una presentació de llibres amb maletes amb rodes sobretot perquè a la 22 no hi ha cap terminal d'autobús i tampoc hi ha cap línia de metro aparentment oberta al públic. Ara parla un altre home que també s'identifica com a company de docència d'en Bardera. La mirada fixa, la veu pausada, ulleres, el front ampli i cabellera tirada sobre les espatlles. De quina docència estem parlant? A qui em recorda aquest tipus que no s'altera al parlar com algú que truca, a mitjanit, a un telèfon d'emergències per dir que ha calat foc a l'escala de veïns i al dipòsit de la dinamita? S'identifica també com a lector d'en Bardera i aquí la cosa també grinyola. Els lectors d'en Bardera, entre els quals m'hi compto, som gent d'ordre, tipus normals, tipus que parlem amb una certa exaltació i no amb aquell to de trucades a mitjanit. Cita Lope de Vega i cita contes mexicans tot començant a llegir-ne un. Tot comença a ser radicalment estrany. Expansivament estrany. Estrany de collons. De sobte sento com si hagués caigut una prestageria sencera

de llibres darrera meu. O un fanal de la 22. O en Guillem Terribas sencer, sorprès espiant l'acte per passar informe a l'FBI, caient des del fals sostre. El que va caure va ser un nen, a plom, i els altres vailets, per comptes de fer com farien els personatges dels contes despietats d'en Bardera, es van posar a ajudar-lo. De sobte va sortir un home a trucar l'ambulància des del carrer Hortes. Trucava amb un pegat a l'ull la qual cosa va fer pensar, a alguna ment recargolada, que aquell home també sortia de la ficció barderiana i impossible. El nen, sortosament, es va refer, i el tipus que havia començat a llegir el conte mexicà, un conte estrany també de collons, va seguir amb la lectura. Alguns joves reien, en Pastells mirava la maleta, en Bardera guiava el món amb els seus ulls expectants. L'editor pensava en la possibilitat, no descartable, que molts dels presents l'anessin a oferir propostes editorials estrofolàries o propostes editorials sense cap ni peus. El tipus va acabar la seva intervenció i després va venir l'apoteosi barderià que és com el de les vedettes però amb artistes baixant les escales amb pots de verí i bazookes. Va parlar del seu casament, va parlar de llibres, va parlar de nens, va parlar de contes d'horror i sadisme. Qui pot empassar-se que aquest individu es retira per pura fatiga? Més que un retirada el que farà aquest intrigant és replegar-se. Ho fan sempre els nihilistes de les bombes, es repleguen, fugen amb les seves negres capotes de ratpenat i els seus barrets de copa. Fugen per esquivar la llei i l'ordre i amagar-se en els seus caus de sempre. Però tornen just en el moment que hem baixat la guàrdia i ens hem posat el batí i les sabatilles. Just en el moment del primer son amb el diari monàrquic com a llençol ens assaltaran i aquest cop, sí, ens en farem la pell. Just a l'acabar l'acte en Pastells i jo marxem, som els únics, tota la resta es queda. També és molt estrany. Al carrer Hortes en Pastells i jo ens diem adéu amb un comiat que té molt de cerimònia rara. Jo tiro cap al pont de les peixateries que aquella hora de la nit és un promontori d'humitat i en Pastells, tot fent rodar la maleta, desapareix per la plaça dels Cines. Dalt del pont les meves passes fan repicar els taulons com si es tractés d'una percussió ancestral. Mai el meu pas pel pont havia sonat d'aquella manera tan primitiva. A la rambla sento unes gaites, o un acordió, i un grup de gent, de totes les edats, balla d'una forma que em recorda a la Casa de la Pradera. Miro de

passar molt ràpid per allà. Tinc la sensació que algú em segueix i que no és per oferir-me un te o una nit d'amor sota la flaira del patxuli.